

Άγιον Όρος: Ένα τάφος που ζει την Ανάσταση!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Είχα χαθεί μέσα στα ψηλά δέντρα, στους πυκνούς θάμνους, στους ήχους του αγέρα που συνόδευε τα κελαηδίσματα των πουλιών.

Που βρίσκομαι; Που είναι το μονοπάτι; Πως βρέθηκα εδώ; Σαν να υπνοβατούσα τόση ώρα και τώρα ξάφνου ξύπνησα. Ξεκίνησα από την Σκήτη για πάω στο μοναστήρι αλλά...

Πάντως ακόμα είμαι μέσα στο Περιβόλι της Παναγίας...θάλασσα δεν ακούω, μονοπάτι δεν βλέπω, όμως κάτι μου ψιθυρίζει ότι καλά βαδίζω.

Ο ήλιος αρχίζει να κοκκινίζει καθώς θα ανανεώσει το ραντεβού του με τον Άθω σε λίγες ώρες.

Βαδίζω λοιπόν με μία υποφώσκουσα αγωνία μήπως με πιάσει το βράδυ εδώ έξω στην ερημιά.

«Υπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι...». Η προσευχή γίνεται όλο και πιο έντονη μιας και συνειδητοποιώ ότι η νύκτα αρχίζει να μου χαμογελά απειλητικά.

Βαδίζω αργά, μιας και τα πόδια μου έχουν κουραστεί. Ευτυχώς έχω λίγο νερό μαζί μου. Ακουμπώ σε μία πέτρα για να ξεποστάσω. Πρέπει όμως να μην χασομερήσω...είμαι μόνος, χαμένος, κουρασμένος...δεν έχω και πολύ χρόνο.

Το σώμα μου ζητά ανάπαυση, μα δεν το αφήνω να του περάσει.

Είμαι ακόμα ακουμπισμένος στον βράχο και προσπαθώ να βάλω μέσα στην σχολική τσάντα που έχω απ'όταν ήμουν φοιτητής, το μπουκαλάκι με το πολύτιμο νερό μου, όταν απ' το πουθενά...όλες μου οι αισθήσεις αρχίζουν να λειτουργούν υπερεντακτά.

Ακίνητος, ένα με την πέτρα που πλέον έγινε στασίδι αποκάλυψης...

Ένας μοναχός, μεσήλικας, με μαλλιά λυμένα μέχρι τη μέση, με γένια πυκνά και ατημέλητα, με μάτια σπινθηροβόλα, διασχίζει τον νοητό δρόμο του λίγα μέτρα πιο πέρα. Όχι, δεν είναι όλα «φυσιολογικά».

Ο μοναχός βαδίζει γοργά λέγοντας την ευχή: «Κύριε, ελέησόν με». Λέει την ευχή δυνατά, ζωντανά, σχεδόν τραγουδιστά. Εκεί που έλεγα ότι θα τον χάσω από μπροστά μου ξαφνικά ο μοναχός σταματά. Σταμάτησε για μένα; Δεν ξέρω. Δεν αντιδρώ. Απλά κοιτώ σαστισμένος τα δρώμενα.

Ο μοναχός σταματά. Σταματά βίαια και μαζί του σταματά να ανασαίνει και όλη η φύσις γύρω του. Πουλιά δεν ακούγονται, ο άνεμος σιώπασε, ακόμα και ο χρόνος λες και ξεχάστηκε...

Γυρίζει το βλέμμα του με θάρρος προς τα πίσω, τα χείλη του επιτακτικά και αγριεμένα απευθύνονται σε κάποιον που δεν τον βλέπω. Γονατίζει χάμω, με το κεφάλι του να ακουμπά τα τριβόλια και τις πέτρες.

Τι συμβαίνει; Κάνω να πλησιάσω, μα κάτι μου λέει ότι είναι κακή ιδέα. Ο μοναχός γονατιστός εκεί περνά μερικά λεπτά, νεκρική σιγή απλώθηκε γύρω μας. Φοβάμαι. Νιώθω πολύ άσχημα, θέλω να φύγω...

Ο μοναχός σηκώνεται, κάνει τον σταυρο του. «Φύγετε απ'εδώ...δεν έχετε καμία δουλειά εδώ...», είναι τα λόγια του που μου κόβουν την ανάσα.

«Μα, σε ποιους απευθύνεται»; σκέφτομαι.

Και τότε, βλέπω... Βλέπω κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Βλέπω ένα μέτρο από τον μοναχό να στέκονται... πολλές σκιές. Μαύρες, αλλοπρόσαλλες, σαν αερικά...η όσφρησή μου γεμίζει με δυσοδία, τα αυτιά μου με απαίσιους ήχους, απόκοσμους, δαιμονικούς.

«...ναι, και αυτός είναι μαζί μου τώρα...φύγετε», λέγει ο μοναχός προς τις σκιές δείχνοντας προς το μέρος μου. Ακολουθούν σπασμωδικές κινήσεις από ετούτα τα πλάσματα που μου έφεραν τόση αναστάτωση, τόση δυσφορία...φεύγουν, χάνονται μέσα στην ερημιά...

Χωρίς να χάσει καιρό, ο ρασοφορεμένος άνδρας, μου κάνει νόημα να πλησιάσω. Το σώμα μου έχει παραλύσει. Αρνείται να υπακούσει την προτροπή... «Έλα ευλογημένε, μην φοβάσαι....».

Δειλά, δειλά κάνω προς το μέρος του. Όσο πλησιάζω τόσο γεμίζω ηρεμία, ο φόβος σβήνει... «Θεέ μου, τι άνθρωπος είναι αυτός;» αναρωτιέμαι... Μα πριν προλάβω να ολοκληρώσω την σκέψη μου, μου απαντά: «Ένας ταλαίπωρος είμαι και εγώ, αμαρτωλός που ζητά έλεος...»

... μου χαμογελά, το πρόσωπό του φωτεινό, τα μάτια του καθάρια, η μορφή του βιβλική. «Θεέ μου, τι άνθρωπος;»

Κάνω να φιλήσω το χέρι του πριν προλάβει να το τραβήξει, μα δεν τα καταφέρνω. Με κοιτά στα μάτια, και μου λέει: «Έλα ευλογημένε, γιατί θα μας πιάσει η νύκτα, ακολούθα με...».

Το Άγιον Όρος από ψηλά

Μπροστά ο μοναχός ανοίγει τον δρόμο προς τον άγνωστο προορισμό μας. Προσπαθώ να τον προλάβω, κινείται γρήγορα και σταθερά, κινείται σαν να μην περπατά...θαρρείς ότι πετά, ότι δεν κινείται σαν άνθρωπος αλλά σαν άγγελος.

Μετά από μερικά λεπτά, ξεπροβάλει μπροστά μας μια καλύβι. Ξύλινη, μικρή, με έναν μικρό κήπο στο πλάι. «Φτάσαμε...» μου λέγει ο μοναχός. «Σήμερα θα μείνεις εδώ μαζί μου, αύριο θα πάμε στο μοναστήρι, γιατί τώρα δεν προλαβαίνουμε, θα έχουν κλείσει οι πόρτες, εκτός κι αν το μετανιώσεις και δεν θελήσεις να πας...».

«Δεν του είπα τίποτα για το μοναστήρι...πως το ήξερες;» αναλογίστηκα.

Ανοίγει η πόρτα της καλύβης και εισέρχομαι μέσα. Λες και μπήκα μέσα σε τάφο που γεύτηκε ανάσταση...πόσες πνευματικές καταστάσεις να πραγματώθηκαν σε τούτο τον τόπο...

Οι τοίχοι, γεμάτοι εικόνες. Ένα μικρό τζάκι. Κρεβάτι δεν υπήρχε. Πέντε μικρές καρέκλες, τόσο κοντές που όταν προσπάθησα να καθίσω τα γόνατά μου ακουμπούσαν σχεδόν στο στήθος μου.

Η αγριάδα της νύχτας δέσποζε έξω από την καλύβι, μέσα όμως δέσποζε μια απερίγραπτη γαλήνη. Ο μοναχός με το που μπήκαμε δεν έχασε καιρό, πήγε προς το βάθος που υπήρχε μία υποτυπώδης κουζίνα. Άνοιξε ένα ντουλάπι και έβγαλε από

μέσα μερικά παξιμάδια. Τα έβαλε μέσα σε ένα τσίγκινο πιάτο μαζί με ένα ποτήρι νερό και μου τα έφερε. «Να με συγχωρείς, ευλογημένε. Αυτά έχω τώρα...να με συγχωρείς». «Μα, τι λέτε πάτερ...ευχαριστώ πολύ για τον κόπο που κάνατε για εμένα και την βοήθεια που μου προσφέρατε...», πρόλαβα να πω πριν μου κάνει νόημα να μην συνεχίσω.

Ήπια το νερό μονομιάς. Δεν είχα όρεξη. Δεν πεινούσα πλέον, λες και είχα χορτάσει με αυτά που ζούσα.

Τα λόγια ήταν ελάχιστα που ανταλλάξαμε εκείνο το βράδυ. Δεν χρειαζόταν να πούμε και πολλά...

Έστρωσε χάμω καμιά τρεις κουβέρτες που είχε και μετέτρεψε το χώρο δίπλα στο τζάκι,κάτι σαν κρεβάτι. «Εδώ θα κοιμηθείς ευλογημένε...να με συγχωρείς που δεν έχω κάτι καλύτερο...», είπε. «Εσείς πάτερ;» ρώτησα. «Μην ανησυχείς για εμένα...».

Ήθελα να τον ρωτήσω τόσα πολλά αλλά δίσταζα. Ήθελα να τον ρωτήσω για τις σκιές που μίλησε στο δάσος, για την ζωή του, πως τον λένε, από πού είναι...όμως τίποτα δεν ρώτησα. Τον έβλεπα και μου έφτανε. Γαλήνευα. Ειρήνευα. Χαιρόμουνα.

«Τώρα φεύγω, μην φοβάσαι, εσύ κοιμήσου εδώ, εγώ θα είμαι εδώ γύρω, έχω κάποιες «δουλείες», θα τα πούμε αύριο το πρωί... ξεκουράσου». Δεν πρόλαβα να πω τίποτα. Η πόρτα της καλύβης έκλεισε και έμεινα μόνος μου με τις εικόνες των αγίων και με μία λάμπα λαδιού που έδινε μία γλυκύτητα και ζεστασιά στον χώρο.

Ύπνος δεν με έπιανε. Πήγα προς το παράθυρο μήπως δω που πήγε ο μοναχός. Πουθενά. Άνοιξα την πόρτα. Αμέσως ένα δροσερό αεράκι μου πρόσφερε απλόχερα ρίγος σε όλο μου το σώμα. Έμεινα εκεί μερικά λεπτά, άρχισα να κρυώνω. «Μα που πήγε ο μοναχός»;

Έκατσα στο σκαλοπατάκι της εξώπορτας ατενίζοντας τον ουρανό. Είχα ένα μικρό κομποσχοίνι στην τσέπη μου. Το έβγαλα. Άρχισα λέω την ευχή. Το κρύο δυνάμωνε, αλλά το έβαλα πείσμα να μην μπω τόσο εύκολα μέσα. «Εξάλλου, και ο μοναχός κάπου εκεί έξω είναι..», μου έλεγε ο λογισμός μου.

Πίσσα. Δεν έβλεπες στα δέκα μέτρα. Το φεγγάρι δεν ήταν ούτε το μισό...σύννεφα κάλυπταν τα αστέρια.

Είχα τέτοια ηρεμία μέσα μου που πρώτη φορά είχα νιώσει. Ήμουν μόνος μου σε ένα ξένο τόπο, νύκτα, και όμως ένιωθα οικεία.

Μετά από λίγα λεπτά το σώμα μου με πρόδωσε. Άρχισα να νιώθω καταβεβλημένος... Μπήκα μέσα. Έκανα τον σταυρό μου και ξάπλωσα.

Ο ήλιος δεν είχε βγει για τα καλά όταν η ξύλινη πόρτα δέχτηκε ένα διακριτικό κτύπο.

«Δι'ευχών των αγίων...ευλογημένε, ξύπνησες»; Ανασηκώθηκα, τότε πέρασε η νύκτα;

Χωρίς να το καταλάβω άνοιξα την πόρτα. Μπροστά μου είχα τον μοναχό. «Ευλογείτε πάτερ...» είπα με αγουροξυπνημένη φωνή. Εκείνος χαμογέλασε, με σταύρωσε και μου έδωσε ένα μήλο. Πεινούσα. Καθήσαμε έξω από την καλύβα για λίγη ώρα χωρίς να μιλάμε. Εγώ έτρωγα το μήλο μου και χάζευα τον γύρω χώρο. Η φύση σε όλο της το μεγαλείο.

Ο μοναχός σιωπηλός κινούσε τα χείλη του σε ρυθμούς ψαλμικούς.

Όταν τελείωσα το «πρωινό» μου, ο μοναχός με κοίταξε στα μάτια και μου είπε: «Αδελφέ, η ζωή του ανθρώπου δεν έχει νόημα μακριά από τον Θεό. Ότι κάνουμε σ'αυτή τη ζωή είναι ανώφελο εάν δεν γίνεται προς δόξαν Θεού. Η Παναγία τα οικονόμησε έτσι τα πράγματα ώστε να σε βρώ και να σε φιλοξενήσω για ένα βράδυ στο φτωχικό μου καλυβάκι. Μην ευχαριστείς εμένα, εγώ ένας δούλος είμαι. Τον Θεό να ευχαριστείς που σε αγαπά τόσο πολύ....Όσο αφορά το περιστατικό στο δάσος...ξέχασέ το, δεν έχει σημασία. Σημασία έχει να βλέπεις τον Θεό σε κάθε σου κίνηση, σε κάθε περίπτωση και να προσπαθείς να τον ευαρεστείς...μην ρωτάς γιατί....να Τον ευαρεστείς που σε αγαπά, που σε σώζει, που σε κρατά μέσα στην αγκαλιά Του και σε φυλάττει».

Η φωνή του ήρεμη. Σαν να είχε αλλάξει... λες και δεν μιλούσε αυτός, λες και δεν άκουγα με τα αυτιά μου...

Είχα ακούσει πολλούς ομιλητές, πολλά κηρύγματα, πολλούς θεολόγους όμως...εκείνη η φωνή, εκείνα τα λόγια με έκαναν να κλάψω...έκλαιγα από χαρά, έκλαιγα από θαυμασμό, έκλαιγα από κατάνυξη, έκλαιγα μετανιώντας για τα λάθη της ζωής μου....

«Έχε πίστη στον Θεό αδελφέ και μη φοβού...» είπε καθώς με έβλεπε να δακρύζω.

Μετά από λίγη ώρα ηρέμησα. Δεν είπα τίποτα. Δεν μου είπε τίποτα.

Σηκωθήκαμε για να πάμε στη Δάφνη μιας και αποφάσισα να φύγω...ότι ήταν να πάρω το πήρα από το Όρος.

Μετά από αρκετή ώρα φάνηκε η Δάφνη μπροστά μας. «Εδώ θα σε αφήσω, ο Θεός και η Παναγιά μαζί σου» είπε ο μοναχός που ούτε το όνομά του δεν ήξερα. Έκανα να γυρίσω προς το μέρος του να τον ευχαριστήσω...να ρωτήσω πως τον λένε. Δεν τον βρήκα, είχε φύγει. Εξαφανίστηκε τόσο ξαφνικά όσο ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά μου.

Ο πύργος της Ουρανούπολης

Μπήκα στο καράβι. Θα γύριζα στον «πολιτισμένο κόσμο».

Το καράβι κόντευε την Ουρανούπολη. Χαμένος μέσα σε όλα αυτά που έζησα την προηγούμενη ημέρα δεν κατάλαβα πότε φτάσαμε. Ο κόσμος άρχισε να κατεβαίνει από το πλοίο το οποίο χόρευε πάνω στην αφρισμένη θάλασσα.

Κατέβηκα και εγώ. Πήγα λίγο παράμερα. Τα κύματα χτυπούσαν αλύπητα την προβλήτα. Η αρμύρα γέμιζε την ατμόσφαιρα...

«Χθες χάθηκα...ή μαλλον βρέθηκα...» σκεφτόμουν.

Κάθισα εκεί για λίγο. Προσκυνητές ερχόταν και έφευγαν.

Ατένιζα προς τον Άθω...προς το Όρος που κρύβει επιμελώς την μεγαλοσύνη του.

Προσκυνητές ερχόταν και έφευγαν.

Η προβλήτα ήταν η πύλη προς την Αλήθεια, η πύλη προς ένα τάφο που ζει την Ανάσταση.

Προσκυνητές ερχόταν και έφευγαν...

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr